
Salig er Det Folk Som Kjenner til Jubel

By David Wilkerson

October 13, 1997 Salmisten skriver om den herlige hemmeligheten det er å kunne glede seg over et tilfreds og lykkelig liv: "Salig er det folk som kjenner til jubel! Herre, i ditt åsyns lys skal de vandre." (Sal 89:16). Den hebraiske oversettelsen av dette verset antyder: "De som har en åpenbaring av jubelen, vil våkne opp hver dag med fred, styrke og lykke. Deres liv vil bli fylt med glede over morgensolen."

Kort fortalt så sier salmisten oss: "Det finnes en spesiell jubel, en frydefull lyd, som er av en slik virkningsfull betydning, at den er selve grunnlaget for et seirende liv. Og dersom du kjenner og forstår denne lyden, vil du bli forvandlet fra herlighet til herlighet."

"Alle som kjenner betydningen av denne jubelen blir selvsikre, fryktløse. De vandrer gjennom livet med en stadig økende følelse av sikkerhet. De er i stand til å overvinne depresjon, selv når de blir siktet av Satan. ("Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete." Luk 22:31) Deres hjerter er stødige og fulle av fred - fordi den Hellige Ånd har åpenbart for dem betydningen av jubelen!"

Så hva er denne frydefulle lyden?

Jubelen Som Salmisten Henviser til Er En Mektig Åpenbaring Basert på det Jødiske Jubelåret! Historien om den jødiske feiringen av Jubelåret finner vi 3. Mosebok 25. Dens overholdelse begynner med Herrens bud om at Israel skal la jorden få hvile fra oppdyrking hvert syvende år. Det syvende året skulle være et sabbatsår, da landet skulle ligge udyrket. I løpet av det året skulle ikke folket hverken plante, plukke frukt eller høste inn av noe slag:

"I seks år skal du så din åker, og i seks år skal du stelle med din vingård og høste landets grøde. Men i det sjuende året skal det være en høyhellig sabbat for landet, en sabbat for Herren. Da skal du ikke så din åker og ikke stelle med din vingård." (3M 25:3-4).

Gud stoppet bokstavelig talt all landbruksaktivitet i et helt år. Og det betydde at Israel måtte klare seg det året uten noen synlige midler til underhold. De måtte legge sine liv fullstendig i Guds hånd, og stole på Ham angående sine forsyninger.

Dette krevde selvfølgelig en masse tro. Tenk på det: I et helt år ville det ikke være noen innhøsting av avlinger til mat ingen innhøsting av korn til å fôre kveget ikke noe arbeid for bøndene ikke noe arbeid for de som eide vinmarkene. De fleste kristne ville få panikk etter bare en uke av dette, for ikke å snakke om et helt år. Israelittene undret seg faktisk: "Hva skal vi gjøre for å skaffe oss mat det syvende året? Hvordan skal vi brødfø våre familier, og kveget vårt? Vi kommer til å bruke opp alt det vi har i det sjette året. Er det meningen at vi skal sitte uvirksom og se på, mens våre barn går sultne omkring? Forventer Gud virkelig av oss, at vi skal stå å se på at druene råtner på vintreet? Vil han ikke engang la de fattige få ta det de kan?"

Likevel hadde Gud en klar mening med å beordre et sabbatsår for landet. Det hadde til hensikt å åpenbare Hans trofasthet til sitt folk! "Og om dere sier: Hva skal vi ete i det sjuende året, når vi ikke sår og ikke samler inn vår grøde? - da vil jeg sende min velsignelse over dere i det sjette året, så det gir grøde for tre år." (3M 25:20-21).

Hvilket utrolig løfte - Gud garanterte Israel en trefoldig høst! Han sa: "Dersom dere bare går ut i tro

og stoler på Meg, vil jeg gi dere en høst det sjette året som vil skaffe dere nok forsyninger i tre år."

"I det åttende året skal dere så, men ennå ete av den gamle grøden. Like til det niende årets grøde kommer, skal dere ete gammelt korn." (v. 22).

Jeg tror at Herren sier noe viktig her. Og det er at, uansett våre omstendigheter, vil Han alltid sørge for dem som stoler på og lyder Ham.

Tenk et øyeblikk på alle de måter Gud har møtt behovene til sitt folk gjennom historien:

Da Israel var i ødemarken, så hadde de ingen supermarkeder eller dagligvareforretninger. Det var ikke engang et gresstrå i sikte. Men Gud lot det regne manna fra himmelen, slik at folket kunne få brød. Og Han ordnet det slik at fugler i mengdevis falt ned fra luften, slik at de kunne få kjøtt. Han fikk vann til å springe fra en klippe. Og på overnaturlig vis holdt Han skoene og klærne deres intakte, slik at de ikke ble utslitt etter førti års bruk.

I det Gamle Testamentet leser vi at en sulten profet ble matet av en ravn. En tønne mel og en flaske olje ble etterfylt på overnaturlig vis. Og en hel fiendehær flyktet da de hørte en merkelig lyd - og etterlot seg nok forsyninger til å mate en hel by med sultende israelitter!

I det Nye Testamentet leser vi om at vann ble gjort til vin. Penger til å betale skatt med ble funnet i en fiskemunn. Og fem tusen mennesker ble matet med bare fem brød og to fisker.

Alle disse forsyningsmiraklene roper ut til oss: "Gud er trofast. Han er til å stole på!" Og nå, i 3. Mosebok 25, hører vi om et annet overnaturlig fenomen - en rik høst i det sjette året.

Videre så befalte Gud at de skulle telle syv etterfølgende perioder med sabbatsår for landet: "Så skal du telle fram sju sabbatsår, sju ganger sju år, så tiden for de sju sabbatsår blir førtini år." (v. 8). Med andre ord: "Dere skal feire dette sabbatsåret hver syvende år, i en periode på førtini år - syv sabbatsår ganger syv."

I Bibelske termer, ville den førtiniårige perioden innbefatte en hel generasjon. Slutningen her er at en slik periode ville gi nok tid til at en hel generasjon ville lære å stole på Herren. I løpet av den tiden ville foreldre og besteforeldre bygge opp en historie om tro, slik at de kunne fortelle sine barn:

"Ja, det er sant! Etter de første seks årene forsynte Gud oss med alt det vi trengte. Men da det syvende året kom, ble mange av oss redde. Men Guds forsyninger førte oss gjennom til det åttende året og helt til det niende. Noen ganger var det skremmende, men det var alltid nok. Gud prøvde vår tro - og Han forble trofast!"

Jeg er sikker på at med én gang sabbatsårene ble innstiftet, må noen folk ha jukset. De tenkte muligens: "Jeg kan ikke gjennomgå den slags prøvelser. Jeg har ikke tro til det." Og så gikk de i hemmelighet ut på åkrene sine og plantet. Men avlingen deres ble angrepet av sykdom og bar liten frukt. Og de endte opp med å sette seg i dyp gjeld og måtte låne fra sine naboer.

Poenget er, når Gud sier: "Stol på meg," så mener Han det!

Det Femtiende Året Ble Kalt Jubelåret - Som Betyr "Lyden av Trompeter"! Etter en "sabbat med sabbater" - det vil si, syv syvårige perioder - skulle det femtiende året være Jubelåret. Når denne

tiden kom, skulle det blåses i trompeter (Ordet "jubilé" betyr "larmen av trompeter.") :

"Og i den sjuende måneden, på den tiende dag i måneden, skal du la basunen lyde gjennom landet. På soningsdagen skal dere la basunen lyde gjennom hele landet." (3M 25:9).

Feiringen av jubiléet falt på den store forsoningsdagen - det vil si, den tiende dagen i den syvende måneden. Og, på et forutbestemt tidspunkt - da ypperstepresten gikk inn i det Aller Helligste for å stenke offerblodet - begynte trompeter å gjalle over hele landet.

Trompetenes larm kunne høres i hver by, grend, landsby, dal og på hvert fjell. Og hver eneste israelitt visste betydningen av lyden. Hva betød det alt sammen? Det forkynte en utrolig velsignelse av frihet og forløsning - ved Herrens forordning!

"Dere skal holde det femtiende år hellig og utrope frihet i landet for alle dem som bor der. Det skal være et jubelår for dere. Og dere skal komme tilbake, hver til sin eiendom og hver til sin slekt." (3M 25:10).

En slik forordning var uhørt: Lyden av trompetene slettet all gjeld og tilbakeførte alle eiendeler til de opprinnelige eierne. Og den satte enhver tjener fri fra fangenskap og slaveri!

Det trengs vel ikke å nevnes, at trompetenes larm var en frydefull lyd over hele nasjonen, for hver tjener, fange og person som hadde mistet borgerretten i landet. Det gav signal om en slutt på alt slaveri og en ny start i livet. La meg gi deg et eksempel på dette.

Under jødisk lov så var det ingen mann som eide jord. Selv om han hadde arvet sin eiendom, og den forble i familien så lenge familien overlevde, så eide Gud alt. Hver israelitt måtte anerkjenne at Gud eide haugene, dalene, kveget, denne verdens rikdommer - og at Hans folk bare var forpaktere i sin livstid. De skulle holde løst på sine eiendeler.

Men, dersom en person satte seg i gjeld - enten gjennom vanstyre, ulydighet, latskap eller ved en eller slags ulykke - så fantes det ingen forskrifter for konkurs. La oss si at en bonde skyldte noen en stor sum med penger. Han måtte kanskje selge sine egne barn og tjenere for å nedbetale gjelden.

Så, dersom bonden ble enda lenger etter med gjelden, måtte han gi fra seg landjorda og gi all fortjenesten fra avlingen som pant. Og i ekstreme tilfelle måtte til og med bonden selge seg selv til en annen bonde, bare for å sørge for eget levebrød.

Men når Jubelåret kom - i det femtiende året, etter en sabbat med sabbater - ble all gjeld strøket ut. Alle bortforpaktede eiendeler ble gitt tilbake til den opprinnelige eieren. Og det betydde at bonden kunne få jorda si og familien tilbake!

Du kan derfor forestille deg gleden som fant sted i Israel og Juda når trompetene lød. I dét øyeblikket - på den tiende dagen i den syvende måneden, mens ypperstepresten gjorde soning - ble alle trelles som hadde blitt solgt til slaveri satt fri. Og enhver person som hadde mistet eiendeler fikk alt tilbake. Familier ble gjenforenet. Hjem ble gjenopprettet. Det var en tid for frihet og forløsning!

Jeg ser for meg nødstilte bønder stå langs grenselinjene til sine gamle eiendommer, mens de ventet på å få krysse over når trompetene lød. De hadde ventet i ti år så fem så ett og nå telte de minutter til de skulle høre den gledelige lyden. De må ha tenkt: "Jeg får tilbake alt jeg har mistet. Det

er mitt igjen - fordi dette er Jubelåret!"

Det skulle ikke være noen planting eller innhøstning i løpet av Jubelåret. Istedet var det en tid som skulle brukes til å glede seg i. Tenk på det: Jubelåret var et helt år med julefeiring hver dag - med lovprisning til Gud for Hans nåde, Hans ordninger og Hans frihet!

Vær så snill og forstå - friheten som ble proklamert i Jubelåret var ikke en uklar idé grunnlagt på troen alene. Det var landets lov. Og alt en skyldner trengte å gjøre for å få loven håndhevet, var å hevde den. Levittene opptrådte som voktere av den, eller lensmenn, slik at alle ble sikret rettferdighet.

Av og til kunne en herre si til en trell. "Du får ikke gå - du er fremdeles min tjener! Gå tilbake til arbeidet." Men den tjeneren kunne le opp i sin herres ansikt og si: "Vi vet begge hva lyden av trompetene betyr. Det er den gledelige annonseringen av min frihet. Du har ingen lovlig rett over meg lengre. Jeg er fri!"

Hvor folket ventet og lengtet etter å høre den frydefulle lyden! Det betydde å ha frihet til å si: "Ingenting i min fortid kan brukes mot meg. Jeg har blitt løst, befridd. Og ingen kan frarøve meg min arv." Men personen i slaveri måtte handle for å ta sin frihet i besittelse, eller sin tapte eiendom. Han kunne danse og rope i synagogen alt han ønsket, mens han proklamerte: "Jeg er fri! Alt er gjenopprettet!" Men inntil han gikk ut og krevde sine rettigheter, kunne han ikke nyte noe av det. Ser du viktigheten her? De fleste kristne har ikke krevd det Jubelåret som Jesus Kristus har gitt dem. Mange tror at den "gledelige lyden" i dag bare er klapping eller dansing i en følelsesladet lovprisningsstund. Men den er så mye mere! Gud kaller oss til å tilegne oss friheten, freden og gleden som Han har forsynt oss med gjennom syndenes forlatelse. Vi skal gå ut og kreve den!

Profeten Jesaja Erklærer at Jesus Kristus Er Vårt Jubelår! Jesaja skriver: "... Han har sendt meg til å utrope frihet for de fangne og frigjørelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren" (Jes 61:1-2).

Vi er kjent med dette bibelstedet som en proklamasjon av Kristi seier over døden og synden. Men Jesaja bruker språkbruken fra Jubelåret her. Han sier: "La trompetene lyde - for å annonsere det glade, frydefulle frihetens år som vår Frelser har gitt oss!"

Dette avsnittet refererer også til begivenheten hvor Kristus steg opp til herligheten. Den Himmelske Far - etter å ha sett de forferdelige lidelsene til Sin Velsignede Sønn - forberedte en ærefull ankomst for Jesus i Himmelen. Og da Kristus gjorde sin himmelfart ble Han virkelig eskortert av en hærs-kare med engler og mengder av vogner:

"Guds vogner er to ganger ti tusen, tusen og atter tusen. Herren kommer fra Sinai til helligdommen. Du fór opp i det høye, for å bo der, Herre Gud!" (Sal 68:18-19).

Vårt begrensede sinn kan ikke gripe fatt i denne herlige begivenheten. Da Kristus nærmet seg Guds evige by, ridende på sin hvite hest, ble Han eskortert av denne veldige prosesjonen. Og da Han gikk inn gjennom portene, begynte Guds trompeter å lyde: "Gud fór opp under jubelrop, Herren under basuners lyd." (Sal 47:6).

Dette var den frydefulle lyden - trompetenes gjalling, som annonserte den troendes Jubelår! Og lyden proklamerte til hele menneskeheten: "Jeg har sørget for at dere kan spasere ut av fengselet, bli gjenforent med familien og ha alt dere trenger for et tilfreds liv. Dere er fri til å leve uten frykt for

noen fiende. Kom nå inn i min glede!"

Paulus skriver om Kristi himmelfart: "Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset." (Kol 2:15). Det er riktig - den som sto vaklende tilbake ved vår Herres triumferende seierstog var mørkets fyrste selv, bundet i lenker! Og bak den beseirede djevel - under hjulene til de himmelske hærskarer - var alle mørkets krefter, bundet og beseiret. De ble stilt åpent frem til skamme fremfor dem som hadde dødd i tro foran korset.

Og Jesus gikk inn gjennom portene bærende på Sin rettferdighets kongestav - Hans "jernstav" som Han hersker over folkeslagene med. Så, etter Hans triumferende inntog, tok Han sin rettmessige plass på tronen, i full besittelse av all makt, autoritet og herredømme.

Hvilket storartet bilde! Satan har ikke makten. Kommunismen har ikke herredømmet. Ateismen har ikke styringen. Nei, Kristi fiender eksisterer bare på Hans tillatelse. Og akkurat nå fortsetter de bare med å fylle opp sine synders beger. Jesus har kontrollen over alle ting - og en dag, når Han er rede, vil Han: "... knuse dem med jernstav, som en pottemakers leirkar skal (Han) slå dem i stykker." (Sal 2:9).

Kjære, vår forståelse av Kristi seier over Satan og syndens herredømme kan ikke bare være en vag, forvirret teologi. Vi må kjenne og forstå den frydefulle lyden! Satan er fullstendig slått; han kan ikke holde oss fanget. Og Kristus har utfridd oss ved Sitt blod fra ethvert slaveri. Nå sitter Han på Sin trone med all makt og autoritet - og tilbyr oss fred, glede og frihet!

Kristus Steg Opp til Herligheten Ikke Bare Som Vår Seirende Konge, Men Som Vår Yppersteprest - For å Gå i Forbønn For Oss! Akkurat slik som ypperstepresten steg opp trappene til det hellige stedet på soningsdagen, steg vår Yppersteprest Jesus opp til det Himmelske Tabernaklet: "... et telt som er større og mer fullkomment, som ikke er gjort med hender." (Heb 9:11). Johannes beskriver virkelig hvordan han ser Jesus i sin prestekjole: "... kledd i en fotsid kjortel, ombundet med et gullbelte under brystet." (Åp 1:13).

Men Jesus steg ikke bare opp for å fryde seg over den herligheten Han fortjener - men for å gjøre et arbeide på våre vegne. Apostelen Paulus skriver: "... Han fór opp i det høye og bortførte fanger, han gav menneskene gaver." (Ef 4:8). Paulus sitérer her fra Salme 68: "Du fór opp i det høye, bortførte fanger, tok gaver blant menneskene, Lovet være Herren dag etter dag! Legger man byrde på oss, så er Gud vår frelser." (Sal 68:19-20). Salmisten sier: "Vår frelser har gitt oss hver eneste gave og hver eneste fordel vi trenger for å leve i frihet!"

Og forfatteren av Hebréerbrevet minner oss på at Jesu verk i himmelen er bare for oss: "For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare er et bilde av den sanne helligdom. Han gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld." (Heb 9:24). "Derfor kan han også fullkomment frelse dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever til å gå i forbønn for dem.(oss)" (Heb 7:25). Kristus gjør alt dette for oss!

Men hva betyr eksakt denne setningen: "han alltid lever til å gå i forbønn for oss"? Jeg tror Jesus går i forbønn for oss på tre måter:

Noen av oss forestiller oss Jesus stå foran Faderen og trygler Ham om å vise oss nåde når vi svikter. Nei! Kristi forbønn for oss har å gjøre med Satans anklager mot oss.

Du forstår, djevelen kommer til Guds trone for å anklage oss for hvert feilsteg og hver overtredelse. Han roper ut: "Jeg vil ha rettferdighet! Og dersom du er en rettferdig Gud, vil du forbanne og ødelegge denne personen. Han fortjener det!"

Men akkurat da kommer Jesus inn. Han trenger ikke å overtale Faderen om noe. Tvert om så erklærer Han ganske enkelt Sin seier på korset. Så snur Han seg til Satan og sier: "Hørte du ikke lyden av trompet, djevel? Du vet at du ikke har noen rett over dette barnet mitt. Hold hendene vekk fra min eiendom!"

For det andre, Kristi forbønn for oss betyr at Han forvisser seg om at vi får og nyter alle fordelene som ble tilveiebragt i Jubelåret. Akkurat slik levittene håndhevet loven som forsikret hver mann hans rettmessige velsignelse, håndhever Jesus i dag privilegiene i Jubelåret for oss. Han forvisser seg om at vi vet at vi rettmessig er frie!

Satan vil prøve å omgå seieren på korset ved å fortelle oss: "Du er i min vold, og du vet det. Du vil være bundet av begjær hele ditt liv! Du vil aldri få seier over dine vaner."

Men i det øyeblikket dét skjer, går Jesus i mellom. Han sender sin lensmann - den Hellige Ånd - for å håndheve sin forordning om Jubelåret, og sier: "Trompetene har lydd, djevel. Det er Jubelårstid! Gi slipp på ditt krav på dette frikjøpte barnet. Du har ikke lenger noen rettigheter over ham!"

Vi kan fremdeles streve med synd - men vi har blitt lovlig erklært fri fra alt slaveri. Og vi må kreve vår frihet og hele vår arv, uansett hvor fordømte vi kan føle oss.

For det tredje, ber Jesus i våre egne hjerter, og forsoner oss med Faderen. Han svarer kontinuerlig på vår tvil og frykt, og minner oss på: 1. Vi er tilgitt, 2. Vi må huske på Guds godhet og nåde mot oss, og 3. Vi kan stole på Guds trofasthet til å forsyne oss med all den kraften og all den styrken vi trenger.

På grunn av Kristi forbønn, kan vi nå si: "Jeg kan ha mine kamper med kjødet - men jeg vet i mitt hjerte hva Jesus gjorde for meg. Synd kan ikke lenger holde på meg. Jeg har hørt den frydefulle lyden!"

Se på Alle Velsignelser Som Kan Nytes Dersom du Kjenner til Jubelen! Der er en grunn til at så mange kristne idag lever i frykt og forvirring. Det er fordi de ikke kjenner til Jubelårets frydefulle lyd! Ja, de vet at Jesus døde og sto opp igjen; de vet at Hans blod har kraft til å frelse. Men de har ennå ikke forstått den gledelige lyden av alt det Han har sørget for, slik at vi kan leve i frihet.

"Salig er det folk som kjenner til jubel" (Sal 89:16). Den gledelige lyden vi hører i dag er Guds trompet som kunngjør vår befrielse gjennom Jesu Kristi blod. Her følger andre velsignelser fra jubelåret:

1. "Herre, i ditt åsyns lys skal de vandre." (samme vers). Den hebraiske oversettelsen antyder: "De skal vandre i munterhet, trygge i Guds løfter, i ro i Hans nærvær." Enkelt sagt, så trenger vi ikke lenger å vandre i mørke og forvirring - fordi vi vil se lyset fra Hans åsyn!

2. "I ditt navn skal de fryde seg hele dagen, og ved din rettferdighet blir de opphøyet." (v. 17). Vi vet at vår rettferdighet er som skitne filler. Derfor må vi ta mot til oss og fryde oss i Hans rettferdighet - som er vår ved troen alene.

3. "For du er deres styrke og deres herlighet, ved din godhet opphøyer du vårt horn." (v. 18). Vi

vet at Kristus alene er all vår styrke. Og vi trenger ikke å leve under djevelens hånd lengre. Alt vi trenger å gjøre er å ta en titt på Satans rygg, hvor vi vil se avtrykket av hælen til vår Frelser. Jesus har knust vår fiende!

4. "For Herren er vårt skjold," (v. 19). Vi er aldeles hjelpeløse i vårt eget kjød. Derfor stoler vi fullstendig på seieren på Jesu kors. Han forsvarer oss mot enhver fiende!

Kjære hellige, vi er på vei mot et siste, stort Jubelår - varslet av det siste basunstøt:

"... Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, i ett nu, i et øyeblikk, ved den siste basun. For basunen skal lyde, og de døde skal oppstå uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet." (1Kor 15:51-52).

" For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren." (1Tess 4:16-17).

Når disse trompetene lyder, skal de døde oppstå. Det vil ikke være mer fangenskap, ikke mer slaveri, ikke mer synd, ikke mer sykdom. Og i det øyeblikket vil vi få et evig Jubelår.

Halleluja!

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkerson.org or tsculpitseries.org

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771